

ON THE IMPORTANCE OF SENSITIVITY TO THE INTERACTIVE NATURE OF THE ANALYTIC FIELD

Darlene Bregman Ehrenberg, Ph.D., ABPP

The focus of this paper will be on how to expand the analytic dialogue to encompass in a sensitive way aspects of the intersubjective dimension of the relationship that often are not recognized. What I have found is that this can allow for opening the work in an ever-expanding way. I have worked with patients for whom multiple years of prior analysis never helped them to consider or even recognize what might have been in play in their relationships that had eluded their conscious awareness and why.

What is key from this perspective is recognizing that what may be true at one analytic moment will not necessarily be so a moment later. In my experience alertness to emotional shifts that occur from moment-to-moment, on the part of patient and/or analyst, as they engage with each other, and finding sensitive ways to explore what just changed and why, can become key to taking the work to new levels of analytic possibility.

From this perspective the presumption that we can or should know where the work is going at any given moment may be naïve. There are times when offering of "interpretations" may be a defense against the anxiety of "not knowing" and that presuming that as analysts we can and should "know" can limit what is possible analytically and experientially. In contrast, alertness to emotional shifts as these occur in patient and/or analyst, from moment-to-moment, and opening these in sensitive ways, can allow for arriving at the unexpected, sometimes the unimaginable, in the immediate interaction. What is especially moving is how this can allow for new levels of analytic and relational possibility not only for both patient and analyst, and but also for helping to begin to break chains of trauma that otherwise might be carried into later generations.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ ΣΤΗ ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΥ ΠΕΔΙΟΥ

Darlene Bregman Ehrenberg, Ph.D., ABPP

Η εστίαση αυτής της εργασίας θα είναι στο πώς να επεκταθεί ο αναλυτικός διάλογος ώστε να συμπεριλάβει με έναν ευαίσθητο τρόπο πτυχές της διυποκειμενικής διάστασης της σχέσης που συχνά δεν αναγνωρίζονται. Αυτό που έχω διαπιστώσει είναι ότι αυτό μπορεί να επιτρέψει το άνοιγμα του έργου με έναν διαρκώς διευρυνόμενο τρόπο. Έχω δουλέψει με ασθενείς για τους οποίους η πολυετής προηγούμενη ανάλυση δεν τους βοήθησε ποτέ να σκεφτούν ή ακόμα και να αναγνωρίσουν τι θα μπορούσε να συνέβαινε στις σχέσεις τους που είχε διαφύγει τη συνειδητή επίγνωσή τους και γιατί.

Αυτό που είναι βασικό από αυτή την προοπτική είναι να αναγνωρίσουμε ότι αυτό που μπορεί να είναι αληθινό σε μια αναλυτική στιγμή δεν θα ισχύει απαραίτητα μια στιγμή αργότερα. Από την εμπειρία μου, η εγρήγορση σε συναισθηματικές αλλαγές που συμβαίνουν από στιγμή σε στιγμή, από την πλευρά του ασθενούς ή/και του αναλυτή, καθώς αλληλεπιδρούν μεταξύ τους και η εύρεση ευαίσθητων τρόπων για να εξερευνήσουν τι μόλις άλλαξε και γιατί, μπορεί να γίνει το κλειδί για διεύρυνση σε νέα επίπεδα αναλυτικής δυνατότητας.

Από αυτή την οπτική γωνία, το τεκμήριο ότι μπορούμε ή πρέπει να γνωρίζουμε πού πηγαίνει το έργο σε κάθε δεδομένη στιγμή μπορεί να είναι αφελές. Υπάρχουν φορές που η προσφορά «ερμηνειών» μπορεί να είναι μια άμυνα ενάντια στο άγχος της «μη γνώσης» και ότι η υπόθεση ότι ως αναλυτές μπορούμε και πρέπει να «ξέρουμε» μπορεί να περιορίσει ό,τι είναι δυνατό αναλυτικά και βιωματικά. Αντίθετα, η εγρήγορση σε συναισθηματικές μετατοπίσεις όπως αυτές συμβαίνουν στον ασθενή και/ή στον αναλυτή, από στιγμή σε στιγμή, και το άνοιγμα αυτών με ευαίσθητους τρόπους, μπορεί να επιτρέψει την πρόσβαση στο απροσδόκητο, μερικές φορές το αδιανόητο, στην άμεση αλληλεπίδραση. Αυτό που είναι ιδιαίτερα συγκινητικό είναι πώς αυτό μπορεί να επιτρέψει νέα επίπεδα αναλυτικής και σχεσιακής δυνατότητας όχι μόνο τόσο για τον ασθενή όσο και για τον αναλυτή, αλλά και για να βοηθήσει να αρχίσει να σπάει αλυσίδες τραύματος που διαφορετικά θα μπορούσαν να μεταφερθούν στις επόμενες γενιές.